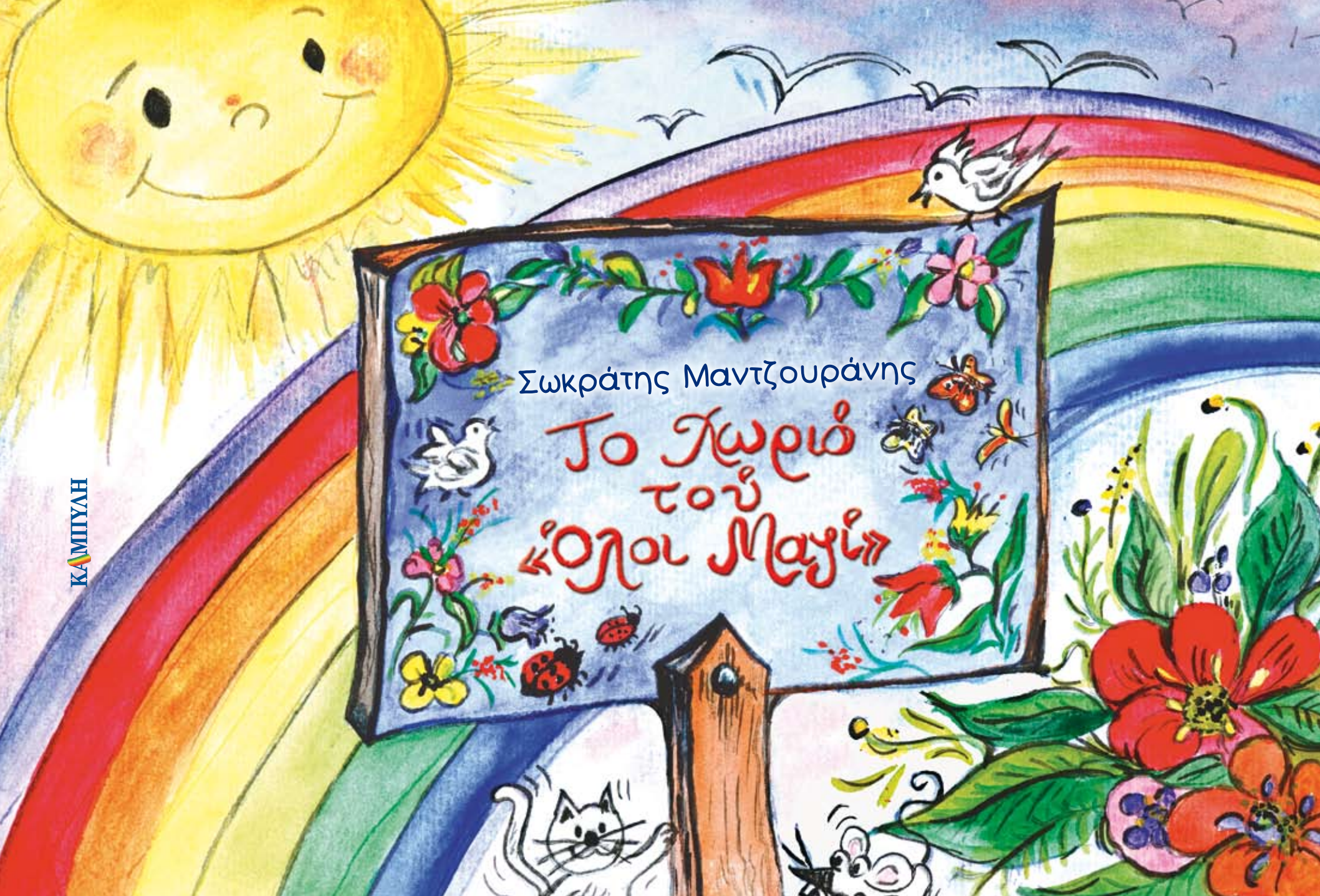

Σωκράτης Μαντζουράνης

Το Πρωτό
του
«Ολοι Μαζί»

Τούτο το παραμύθι δεν είναι παρά μια ευχή και μια ελπίδα.

Μια ευχή του παππού, μιας γενιάς που φεύγει, στο εγγόνι του, σε μια γενιά που τώρα έρχεται στη ζωή, να παλέψει να φτιάξει έναν καλύτερο κόσμο.

Είναι και μια ελπίδα, πως τα παιδιά μας θα καταφέρουν να μεταμορφώσουν το μίζερο χωριό **«Ο Καθένας»** που τους κληροδοτούμε, στο ανθρώπινο χωριό του **«Όλοι Μαζί»** που τους αξίζει και τους οφείλουμε.

Με εργαλείο το **«κάπι»** του παραμυθιού, που δεν είναι παρά η αγάπη και η έγνοια για το διπλανό μας, η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη, τα παιδιά κατακτούν στο παραμύθι τον κόσμο που τους πρέπει και τους τον στερούμε.

Θέλει όμως τούτο το παραμύθι, να κάνει και μια υπόμνηση ευθύνης στους μεγάλους.

Γιατί όπως λέει ο ποιητής:

“Έχε το νου σου στο παιδί.

Υπερασπίσου το παιδί.

Γιατί αν γλιτώσει το παιδί, υπάρχει ελπίδα.”

Σωκράτης Μαντζουράνης

Το Πρωτό
του
«Ολοι Μαζί»

Εικονογράφηση βιβλίου: Αννίτα Ουγουρλόγλου

Επιμέλεια έκδοσης: Φιλιώ Γκαβαλιζούδη

Μακέτες βιβλίου: στο Ατελιέ της ΚΑΜΠΥΛΗ Adv. από την Αμαλία Χριστακοπούλου

Παραγωγή - Εκτύπωση:

ΚΑΜΠΥΛΗ ΑΕΒΕ Αντιγόνης 60, τκ 104 42, Τηλ. 210 5156810-20-30, E-mail: info@kambili.gr

Βιβλιοδεσία Ν. Λυράκης και τα στοιχεία του

Επεξεργασία Εξωφύλλου: θα δούμε που θα το δώσουμε

Copyright:

ISBN

Σωκράτης Μαντζουράνης
Το χωριό του «Όλοι Μαζί»

Εικονογράφηση: Αννίτα Ουγουρλόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΜΠΥΛΗ

Στον εγγονό μου Δημήτρη
με την ευχή να οικοδομήσει η γενιά του
τον κόσμο του ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Αγαπημένο μου σταυρουδάκι,

Σε ονοματίζω έτσι, γιατί έμαθα πως έρχεσαι στη ζωή από μια φωτογραφία σου- υπερηχογράφημα το λένε- όπου όλο κι όλο είσαι ένα “σταυρουδάκι”, μια μουτζούρα.

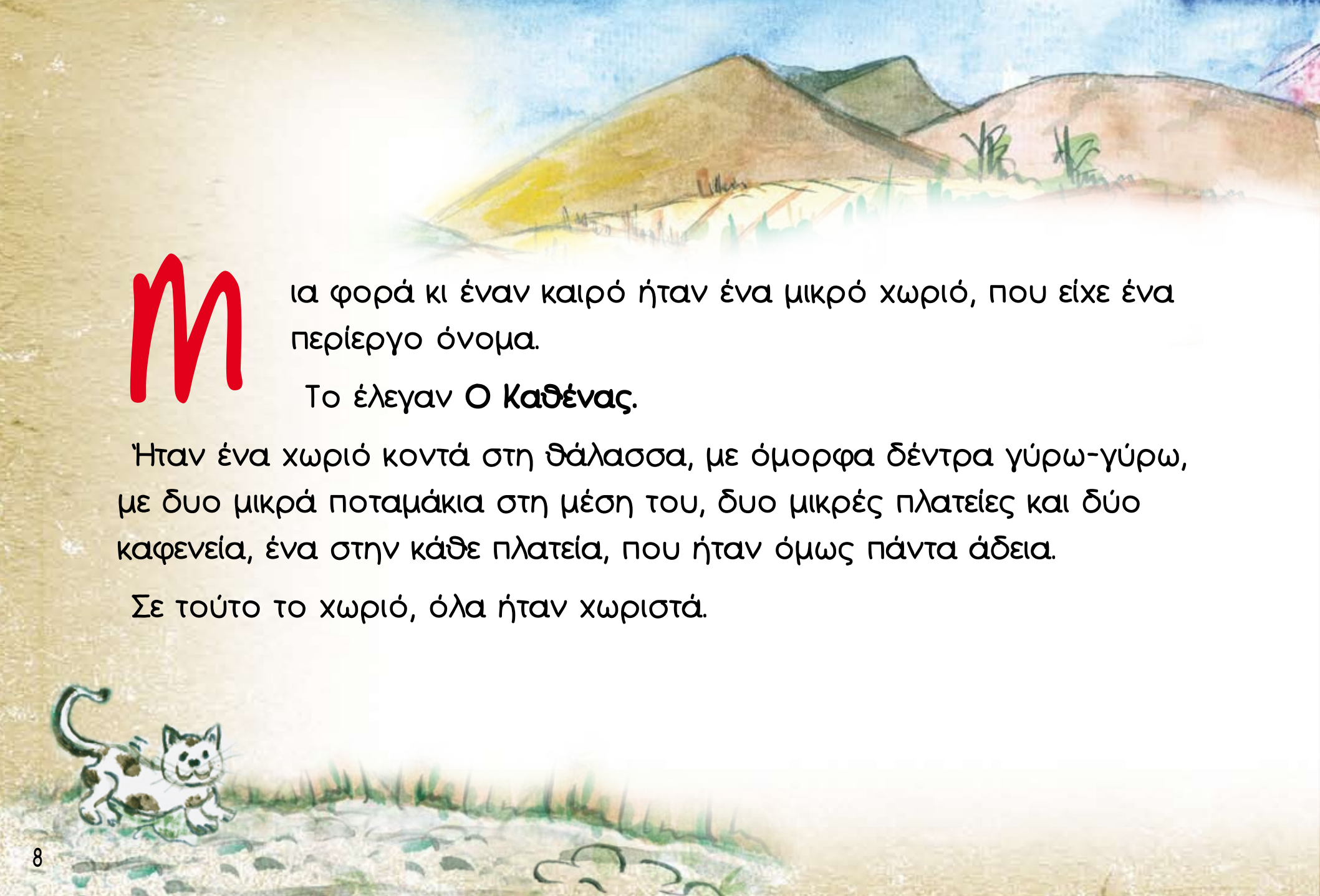
Είμαι ο παππούς σου ο Σωκράτης και θα πρέπει να με συνηθίσεις, γιατί δυστυχώς δεν έχεις κι άλλον παππού. Λέω κάπου-κάπου να τα λέμε, δηλαδή εγώ να σου γράφω και ίσως κάποτε να τα διαβάσεις και συ. Πάντως, έχει πλάκα να γίνεσαι παππούς από ένα “σταυρουδάκι” και μάλιστα να του γράφεις και γράμμα.

Τις προάλλες έμαθα πως μεγάλωσες, έγινες λένε ολόκληρο μισό κιλό και είσαι αγόρι... Χάρηκα, αν και από αγόρια δεν ξέρω και πολλά πράγματα, γιατί εγώ με δυο κορίτσια –τη μάνα σου και τη θεία σου– είχα να κάνω.

Χάρηκα όμως, γιατί μου έδωσες την ευκαιρία να κάνω όνειρα πως μπορούμε να κάνουμε και παρέα. Δεν είμαι βαρετός και δε φαίνομαι και πολύ γέρος. Ήδη είσαι η παρέα μου, σου μιλώ καμιά φορά και σήμερα σου πήρα κι ένα λαχείο για τα Χριστούγεννα. Δε νομίζω πως θα κερδίσουμε, όμως έτσι για να συνειδητοποιώ πως ήρθες.

Λέω να σου γράφω πού και πού και κάποια στιγμή να σου δώσω και τούτο το γράμμα.

Καληνύχτα τώρα...

M

ια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό χωριό, που είχε ένα περίεργο όνομα.

Το έλεγαν Ο Καθένας.

Ήταν ένα χωριό κοντά στη θάλασσα, με όμορφα δέντρα γύρω-γύρω, με δυο μικρά ποταμάκια στη μέση του, δυο μικρές πλατείες και δύο καφενεία, ένα στην κάθε πλατεία, που ήταν όμως πάντα άδεια.

Σε τούτο το χωριό, όλα ήταν χωριστά.

Τα σπίτια τα χώριζαν κάτι ψηλοί θάμνοι, οι δρόμοι του δεν συναντούσαν ποτέ ο ένας τον άλλον, οι κάτοικοί του δεν συναντιόντουσαν μεταξύ τους, και ας ήταν χρόνια στο ίδιο χωριό.

Κανείς δεν ήξερε το όνομα του άλλου, κανείς δε νοιαζόταν για τον άλλον.

Τούτο το χωριό είχε και μια άλλη παραξενιά.

Όλοι ήξεραν πως υπήρχε στο χωριό τους ένα μαγικό πράγμα, που άμα το είχες θα γινόσουν ο πιο πλούσιος, ο πιο δυνατός και ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

Όμως κανείς δεν ήξερε ούτε τι ήταν, ούτε που βρισκόταν, ούτε πώς το έλεγαν αυτό το πράγμα.

Έτσι το ονόμασαν «**κάτι**» και όλοι νόμιζαν πως το έχει ο διπλανός τους.

Χρόνια τώρα όλοι προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να πάρουν από τον συγχωριανό τους το «**κάτι**» του.

Στο χωριό **Ο Καθένας**, οι μόνοι που ήταν μαζί και ήξερε ο ένας το όνομα του άλλου ήταν τα παιδιά.

αν είχα
το «κάτι»
θα γινόμουν
πλούσια

θα ζήνω
ευτυχισμένα
με το «κάτι»

πού
είναι
το «κάτι»

δες αν
βρούμε
το «κάτι»
να γίνουμε
πλούσιοι

πώς να
είναι
το «κάτι»;

τίγριον
τίγριον
το «κάτι»
ή το «πάλι»

A. 2011

Είμαι ο
Όλος Μαζί
παιδί
να πω
κάτι

Ο Ένας

Aνάμεσα τους ήταν κι ένα παιδάκι κοντούλικο, που δεν το έκαναν παρέα γιατί ήταν το πιο φτωχό και το πιο κακοντυμένο. Λυπημένο και πάντα σκεπτικό, όλο διάβαζε και είχε κι ένα παράξενο όνομα.

Το έλεγαν Όλοι Μαζί.

Είχε όμως και κάτι άλλο τούτο το παιδάκι.

Ήταν μαύρο και τα υπόλοιπα παιδιά το φοβόντουσαν λιγάκι, γιατί δεν τους έμοιαζε και δε φαινόταν να είναι από τα μέρη τους.

Δεν είχε γονείς, ούτε σπίτι, κοιμόταν σ'ένα καλυβάκι στην άκρη του χωριού και κανείς δεν ήξερε από πού είχε έρθει.

Κάθε φορά που ο Όλοι Μαζί πήγαινε να μιλήσει, τα άλλα παιδάκια ούτε που τον άκουγαν και συνέχιζαν να παίζουν.

Τα παιδάκια δεν τον φώναζαν με το όνομα του, αλλά τον έλεγαν «ο ξένος» και τότε ο μικρός μαύρος δάκρυζε.

Οι κάτοικοι του χωριού ζούσαν απομονωμένοι ο ένας απ' τον άλλον. Καθένας κοίταζε τα δικά του και η μόνη τους έγνοια ήταν να αποκτήσουν αυτό το «**κάτι**», που νόμιζαν πως τους έλειπε και πως το είχε ο διπλανός τους.

Όλα πήγαιναν έτσι, ώσπου μια μέρα έρχεται ο κακός Βασιλιάς της χώρας με τους στρατιώτες του, μπαίνουν σ' όλα τα σπίτια του χωριού και αρχίζουν να ψάχνουν.

Μετά από ώρα φεύγουν κι ο Βασιλιάς φωνάζει καμαρωτός:

- Σας πήρα το «**κάτι**» σας!

Όλο το χωριό έπεσε σε μεγάλη στεναχώρια.

Gas η ήρα
το «Κάτι» Gas!!
Ζήτω!!

Και τώρα;

Σκέφτηκαν να βρεθούν και να κουβεντιάσουν το μεγάλο κακό που τους βρήκε, όμως τα σπίτια τους τα έφραζαν οι μεγάλοι τοίχοι που είχαν φτιάξει, οι δρόμοι δεν συναντιόντουσαν και κανείς δεν ήξερε το όνομα του άλλου για να τον φωνάξει.

Ξαφνικά όλοι ήταν μόνοι τους και για πρώτη φορά που ήθελαν να είναι μαζί, δεν το μπορούσαν και το χωριό αργοπέθαινε.

Μόνο τα παιδιά μαζευόντουσαν, ήταν όμως κι αυτά αμίλητα και χωρίς παιχνίδια.

Παραπέρα, όπως πάντα μοναχός κι αμίλητος, ο Όλοι Μαζί κάτι έγραφε.

Σε μια στιγμή, έτσι ξαφνικά, βάζει μια φωνή στ' άλλα παιδιά:

- Το βρήκα τι θα κάνουμε!

Κάνουν έναν κύκλο γύρω του κι εκείνος αρχίζει να τους μιλά αργά και σιγανά.

- Μπράβο! Αυτό είναι, Όλοι Μαζί! είπαν τα παιδιά με μια δυνατή φωνή. Τόσο δυνατή, που ακούστηκε μέχρι το παλάτι του Βασιλιά και τον τρόμαξε.

- Τι είναι αυτό το «όλοι μαζί» και οι φωνές; ρώτησε φοβισμένος.
- Δεν είναι τίποτα Άρχοντα, κάτι παιδιά είναι που παίζουν. Τι κακό να σου κάνουν τα παιδιά;

Τα παιδιά όμως είχαν παρατήσει τα παιχνίδια και με αρχηγό τον Όλοι Μαζί είχαν αποφασίσει να σώσουν το χωριό τους από τον κακό Βασιλιά, να το ζωντανέψουν και να το κάνουν καλύτερο από πρώτα.

Έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά.

Ο πονηρός Βασιλιάς, έστειλε δυο υπηρέτες του να δούνε τι γίνεται στο χωριό και τι λένε οι χωριανοί που έχασαν το «κάτι» τους.

Γύρισαν πίσω και του λένε:

- Πολυχρονεμένε Άρχοντα, οι χωριάτες κλαίνε και χτυπιούνται. Ούτε μιλάνε, ούτε τρώνε, ούτε μπορεί να βρεθεί ο ένας με τον άλλον.
- Ωραία, λέει αυτός, έτσι απελπισμένοι που είναι και χώρια ο ένας απ' τον άλλον, θα τους πάρω όλο το βιος τους και θα τους έχω υποτακτικούς για πάντα.
- Μόνο... τα παιδιά πολυχρονεμένε..

Αρχοντα
οι χωριάτες κλαίνε
και δεν τρώνε

Μόνο
τα σπαιδιά
είναι καρά

Ωραία! Θα καταφέρω
να τους πάρω εγώ
όλο το βίος τους!

Α. Κου

ΜΕ ΤΑ ΦΤΥΑΡΙΑ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΕΙΝΕΣ ΘΑ
ΥΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ
ΦΡΑΧΤΕΣ

γιά τον γιόν
και έχω

ΒΥΜΒΑΣΩ
ΤΟΝ ΉΛΗ ΜΑΓΙ

-Τι κάνουν τα παιδιά; ρωτά ανήσυχος.

- Αυτά όλο στους δρόμους είναι με κάτι εργαλεία και γκρεμίζουν.

- Παιδιάστικα καμώματα είναι, θα κουραστούν και θα ησυχάσουν.

Όμως τα παιδιά δεν έπαιζαν, αλλά είχαν βάλει μπρος το σχέδιο του Όλοι Μαζί.

Πήραν αξίνες και φτυάρια και πρώτα-πρώτα άρχισαν να γκρεμίζουν τους φράχτες, που χώριζαν τα σπίτια των γονιών τους.

Σαν τέλειωσαν, για πρώτη φορά είδε ο ένας το σπίτι του άλλου.

Για πρώτη φορά είδαν πόσο κοντά ήταν τόσα χρόνια ο ένας με τον άλλον, χωρίς να το ξέρουν, χωρίς να λένε ούτε καλημέρα.

Ξαφνικά, τα παιδιά ένοιωσαν πιο δυνατά για να συνεχίσουν το σχέδιο τους και άρχισαν να συμπαθούν τον Όλοι Μαζί.

Τώρα ένοιωθαν πως δεν τους σταματούσε τίποτα.

Ούτε και ο Άρχοντας με τους στρατιώτες του.

Πήραν τις αξίνες τους και σιγοτραγουδώντας, άρχισαν να σκάβουν κοντά στα δυο ποταμάκια του χωριού.

Σε λίγο τα ποταμάκια ενώθηκαν κι έγιναν ένα δυνατό μεγάλο ποτάμι.

Έφτιαξαν και κάτι όμορφα πέτρινα γεφυράκια για να ενώνουν το χωριό.

Περνούσαν οι ώρες και οι μέρες και κάποια παιδάκια άρχισαν να κουράζονται, να νυστάζουν και να πεινάνε.

- Ακούστε, τους λέει ο Όλοι **Μαζί**. Θα χωριστούμε σε ομάδες. Κάποιοι θα φέρνουν από τα σπίτια τους φαγητό, κάποιοι άλλοι θα ξεκουράζονται, οι υπόλοιποι θα δουλεύουν και μετά θα αλλάζουμε.

Συμφώνησαν να γίνει έτσι και συνέχισαν το σχέδιο τους.

Βοηθούσε ο ένας τον άλλον, κουβέντιαζαν μεταξύ τους, χαμογελούσε ο ένας στον άλλον και όταν κατάκοποι έλεγαν καληνύχτα, δεν έβλεπαν την ώρα να ξαναβρεθούν μαζί για να δουλέψουν για το σχέδιο τους.

Ήταν πιο όμορφο και από τα παιχνίδια τους τούτο που έκαναν.

Σαν τέλειωσαν με τα ποταμάκια, πήγαν στις δυο πλατείες.

Έφεραν πέτρες και άλλα υλικά και τις ένωσαν, φτιάχνοντας μια μεγάλη, όμορφη πλατεία που χωρούσε όλο το χωριό.

- Τελειώσαμε, είπαν τα παιδιά, πάμε τώρα να ξεκουραστούμε.
- Έχουμε κάτι ακόμα να κάνουμε, τους λέει ο Όλοι Μαζί.

Θα πάμε να ενώσουμε τώρα όλους τους δρόμους του χωριού, για να μπορεί να συναντά ο ένας τον άλλον.

Παίρνουν πάλι τα εργαλεία τους και αρχίζουν να ενώνουν τους δρόμους, που δεν συναντιόντουσαν μεταξύ τους και να φτιάχνουν καινούργια δρομάκια, μικρά παγκάκια για να ξεκουράζονται οι γέροντες και παρκάκια για να παίζουν τα παιδιά.

Έφτιαξαν έτσι έναν όμορφο φαρδύ δρόμο, που όπως και να τον περπατούσες, οδηγούσε πάντα στην πλατεία με τη μεγάλη ταβέρνα.

- Τελειώσαμε Όλοι Μαζί, είπαν τα παιδιά και ετοιμάστηκαν να ξεκουραστούν.

Εκείνος όμως σοβαρός-σοβαρός τους λέει:
- Τώρα έχουμε να κάνουμε το πιο σπουδαίο!
Και μαζεύονται τριγύρω για ν' ακούσουν το καινούργιο σχέδιο.

Όταν τέλειωσαν την κουβέντα τους, όλοι ήταν πολύ σοβαροί.

- Μα τούτο είναι πολύ δύσκολο, λέει ένα παιδάκι.
- Δεν θα τα καταφέρουμε τούτη τη φορά, λέει ένα άλλο.
- Θα προσπαθήσουμε. Και άμα το θέλουμε πολύ, θα τα καταφέρουμε, τους λέει ο Όλοι Μαζί.

Τελικά αποφάσισαν να βάλουν τα δυνατά τους και να προσπαθήσουν.

Ξεχύθηκαν στα χωράφια, μάζεψε το καθένα μια αγκαλιά λουλούδια, έφτιαξαν από ένα όμορφο μπουκέτο και χώθηκε κάθε παιδί στο σπίτι του.

Ερήμωσε το χωριό και μόνο ο Όλοι Μαζί έμεινε μονάχος και τράβηξε προς το καλυβάκι του.

θα το
αδίσουμε

τώρα θα
κανάλμε το πιο
γλυδαίο!

γλυδαία;

νέο
έχειο
όχι μαζί;

θα βάλμε
τα ούλά μας!

2011

Τ

ο σχέδιο που είχαν συμφωνήσει τα παιδιά ήταν απλό.

Πήγε το καθένα στους γονείς του, τους έδωσε τα λουλούδια και τους είπε:

- Τούτα τα λουλούδια σάς τα προσφέρουν οι διπλανοί γείτονες και σας καλούν το βράδυ στην πλατεία να συζητήσετε για ένα πολύ σοβαρό θέμα του χωριού.

Μας καλούν τὸ
βράδυ νὰ συζητήσουμε
στὴν πλατεία

τὰ λουλούδια
εἶναι ἀπὸ τοὺς
γείτονες

★ 2011

Τι κάλεσμά
είναι αυτό;

Είναι τόσο
ελαφρύ το θέμα,
θα πάω αμέσως

Τι να κάνουμε
να πάμε να δανειστούμε
με τους γείτονες
στην πλατεία;

Α 2004

λοι τους ξαφνιάστηκαν.

Τι ήταν τούτο το κάλεσμα...

Είχαν χρόνια πολλά να συναντηθούν μεταξύ τους.

Καλά-καλά ούτε θυμόταν ο ένας το όνομα του άλλου.

Στην αρχή κανένας δεν ήθελε να συναντηθεί με κανέναν.

Λίγο όμως η επιμονή των παιδιών, λίγο η περιέργεια για το ποιο είναι αυτό το τόσο σοβαρό θέμα, αποφάσισαν να βγουν από τα σπίτια τους και να κατηφορίσουν προς την πλατεία.

Το χωριό τούς φάνηκε τώρα πιο όμορφο.

Τα ποτάμια, οι πλατείες, οι ταβέρνες, είχαν γίνει ένα. Οι φράχτες είχαν εξαφανιστεί, οι δρόμοι συναντιόνταν μεταξύ τους, όλα ήταν πιο φωτεινά και χαρούμενα και όποιο δρόμο κι αν έπαιρναν, τους οδηγούσε στην πλατεία.

Σιγά-σιγά μαζεύτηκε όλο το χωριό στην πλατεία και όλοι περίμεναν ανυπόμονοι να μάθουν γιατί συγκεντρώθηκαν. Κανείς δεν ήξερε το λόγο κι ο ένας περίμενε τον άλλον να μιλήσει.

Κάποια στιγμή, ο Όλοι Μαζί ανεβαίνει σε μια καρέκλα και τους λέει:

- Εμείς τα παιδιά σας φωνάξαμε, γιατί θέλουμε να σας μιλήσουμε. Βλέπουμε τόσο καιρό τώρα να είστε πολύ στεναχωρημένοι και αμίλητοι. Από τότε που ο κακός Άρχοντας ήρθε και σας είπε πως πήρε το «**κάτι**» μας, ούτε τρώτε, ούτε μιλάτε και το χωριό μας σιγά-σιγά μαραζώνει και πεθαίνει. Σας φωνάξαμε σήμερα εδώ για να σας πούμε πως ο κακός Άρχοντας σας κορόιδεψε και σας είπε ψέματα.

ΠΛΑΤΕΙΑ
ΧΩΡΟΥ

Εχεις τα παιδιά
gas φωνάξαμε
να gas
μη ή βουμε

το "κάτι"
το έχουμε
εχεις

σου
είναι;

Να το
δοῦμε;

ΚΑΦΕΙΝΕΙΟ
«ΚΑΛΗ ΧΑΡΑ»

2004

Το «κάτι», το έχουμε κρυμμένο εμείς τα παιδιά σ' ένα μέρος, που κανείς δεν το ξέρει.

Όλοι έμειναν με το στόμα ανοιχτό και άρχισαν να ρωτούν:

- Πού είναι;
- Πώς το πήρατε;
- Να το δούμε... Πώς είναι;
- Τίνος είναι τελικά;
- Ησυχάστε, τους είπε ο Όλοι Μαζί, το έχουμε καλά φυλαγμένο.

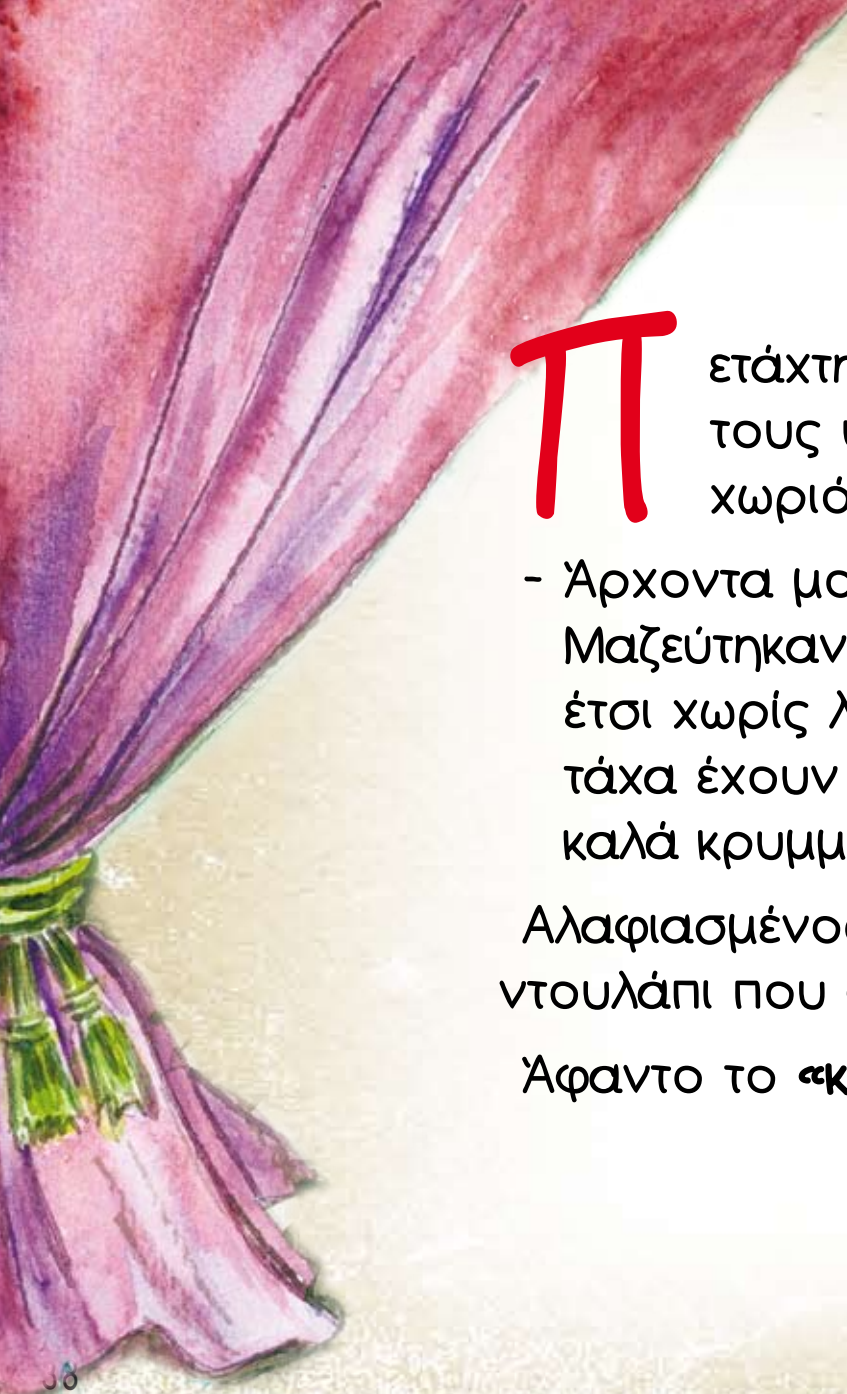
Το φυλάει μια καλή νεράιδα.

Αν το δείξουμε τώρα, ο κακός Άρχοντας παραμονεύει να μας το πάρει. Πρέπει να μείνει ένα χρόνο κρυμμένο και μετά δεν θα μπορεί να μας το πάρει κανείς.

Σιγά-σιγά άρχισαν οι μεγάλοι να σωμαίνουn, άρχισαν να φτιάχνουn παρέες, να συζητάνε μεταξύ τους, να τρώνε και να πίνουn και σε λίγο άρχισαν τα τραγούδια και οι χοροί.

Το χωριό Ο Καθένας γέμισε με γέλια και χαρούμενες φωνές και τραγούδια, που όλο και δυνάμωναν κι έφτασαν μέχρι το παλάτι του κακού Άρχοντα.

Πετάχτηκε τότε αυτός από το κρεβάτι του, φώναξε τους υπηρέτες του και τους ρώτησε τι γίνεται στο χωριό.

- Άρχοντα μου, του λένε, αυτοί οι χωριάτες τρελάθηκαν. Μαζεύτηκαν όλοι μαζί και για πρώτη φορά γλεντάνε, έτσι χωρίς λόγο. Λένε και ανοησίες από το πιοτό, ότι τάχα έχουν το «**κάτι**» που τους πήρες και το φυλάνε καλά κρυμμένο.

Αλαφιασμένος ο κακός Άρχοντας, πάει στο κρυφό ντουλάπι που φύλαγε το «**κάτι**» και τι να δει;

Άφαντο το «**κάτι**»! Είχε εξαφανιστεί!

ΧΑΙΝΕ
ΤΟ ΚΑΤΣΑΡΟ

2004

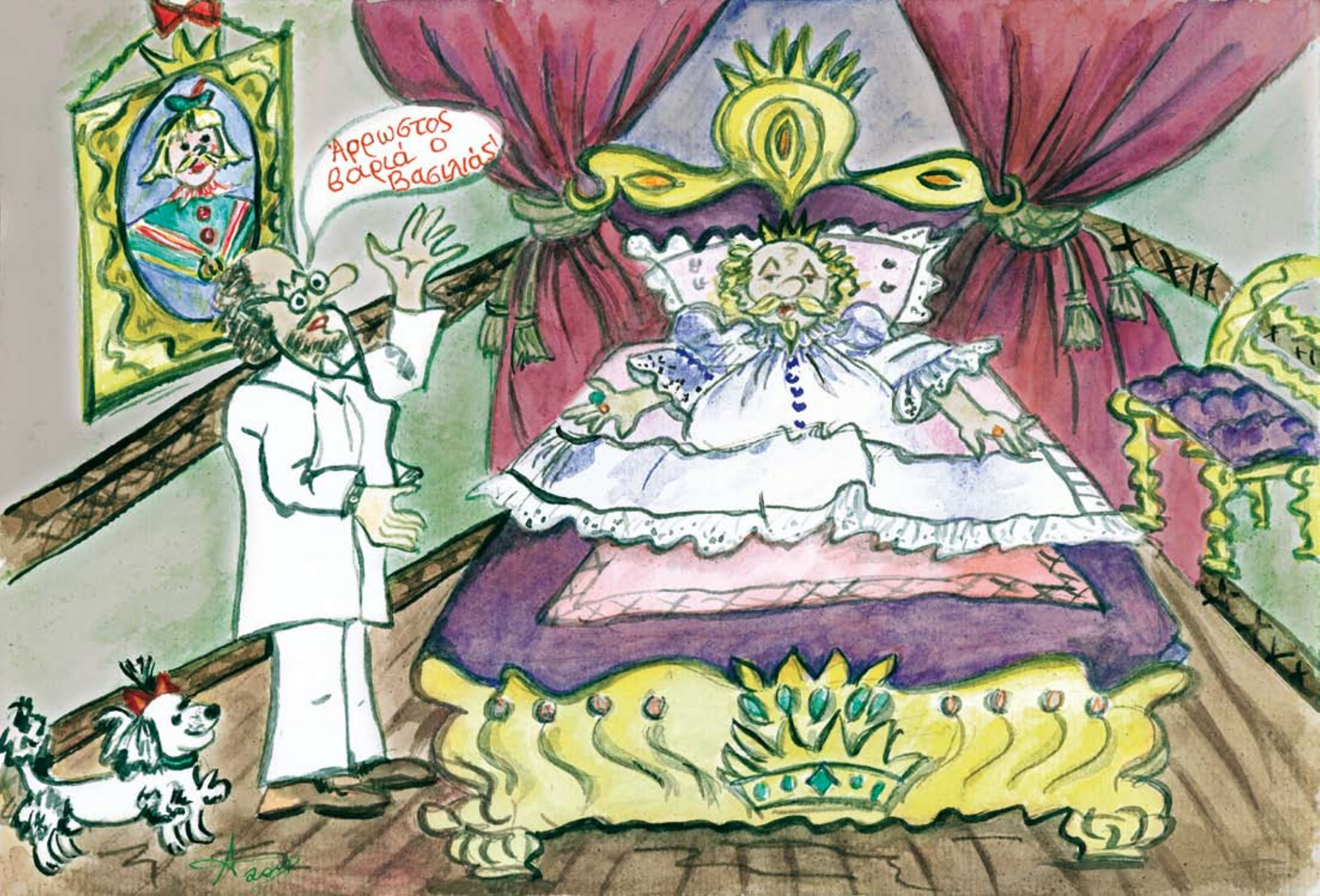

Έ

πεσε σε μεγάλη μελαγχολία, αρρώστησε βαριά και οι γιατροί δεν μπορούσαν να βρουν την αρρώστια του.

Στο χωριό Ο Καθένας οι μεγάλοι και τα παιδιά μαζί συνέχισαν μέχρι το πρωί τους χορούς και τα τραγούδια και γύρισαν στα σπίτια τους αργά το βράδυ.

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα ξεκίνησαν για τις δουλειές τους χαρούμενοι και κεφάτοι, τα παιδιά χαρούμενα κι αυτά ξεκίνησαν για το σχολείο, οι μανάδες ετοίμαζαν μυρωδάτα φαγητά και γλυκίσματα, οι γιαγιάδες έπλεκαν όμορφα ρούχα και οι παππούδες πήγαιναν βόλτες με τα εγγόνια τους.

Το χωριό ήταν γεμάτο χαρά, καλοσύνη και αγάπη, κι όλα είχαν γίνει πιο όμορφα.

Σαν ήρθε η νύχτα, μικροί και μεγάλοι κατηφόρισαν πάλι στη πλατεία, τα παιδιά να παίζουν και οι μεγάλοι να συζητάνε τα δικά τους.

Κάθε μέρα ήταν πια για το χωριό μια όμορφη γιορτή.

Σιγά-σιγά ο ένας άρχισε να νοιάζεται για τον διπλανό του, να τον βοηθά στην ανάγκη του, να χαίρεται με τη χαρά του.

Το ίδιο και τα παιδιά.

Σταμάτησαν να μαλώνουν, όλα μοιραζόντουσαν τα παιχνίδια, βοηθούσε το ένα το άλλο στα μαθήματα.

Τώρα πια όλα συμπαθούσαν τον Όλοι Μαζί.

Σταμάτησαν να τον φωνάζουν «ο ξένος», του έκαναν παρέα και μάλιστα του χάριζαν και βιβλία, που τόσο αγαπούσε.

ι μανάδες, πότε η μια, πότε η άλλη, του μαγείρευαν και του έφτιαχναν όμορφα, ζεστά ρούχα.

Οι χωριανοί του έφτιαξαν ένα όμορφο ζεστό σπιτάκι κοντά στην πλατεία, να μην αισθάνεται μοναξιά στην άκρη του χωριού.

Το χωριό ήταν τώρα πιο όμορφο.

Όλοι όμως περίμεναν να περάσει ένας χρόνος, για να μάθουν που βρίσκεται το «κάτι».

Πέρασε ο καιρός και ένα βράδυ, που ήταν όλο το χωριό στην πλατεία, ο Όλοι Μαζί τους λέει:

- Συγχωριανοί, πέρασε ένας χρόνος και πρέπει εμείς τα παιδιά να σας αποκαλύψουμε πού είναι κρυμμένο το «κάτι». Όμως η καλή νεράιδα, που το κρατά φυλαγμένο, μας είπε πως για να μας το φανερώσει πρέπει ο καθένας να δώσει στο διπλανό του ένα φιλί και την υπόσχεση πως πάντα θα τον συμπαραστέκεται.

πορημένοι οι χωριανοί άρχισαν να φιλά ο ένας τον άλλον και να δίνουν την υπόσχεση που τους ζητήθηκε.

Όταν τέλειωσαν, όλοι κρέμονταν από τα χείλη του Όλοι Μαζί.

- Πες μας και θα σκάσουμε!
- Λοιπόν αυτό το «κάτι», που είναι όλα τα πλούτη και όλη η δύναμη του κόσμου, η καλή νεράιδα με το μαγικό της ραβδάκι το έβαλε μέσα στο φιλί που έδωσε ο ένας στον άλλον.

Έτσι λοιπόν όλοι μας τώρα έχουμε το «κάτι», όλη τη δύναμη και τα πλούτη του κόσμου και κανείς δεν μπορεί να μας τα πάρει. Μπορείτε όμως εσείς με ένα φιλί να το δώσετε σε όποιον αγαπάτε.

Σάστισαν για μια στιγμή οι χωριανοί και τα έχασαν. Όταν όμως κατάλαβαν τι είχε κάνει η καλή νεράιδα, άρχισαν τα γέλια και τα τραγούδια και τους χορούς και σταματημό δεν είχαν.

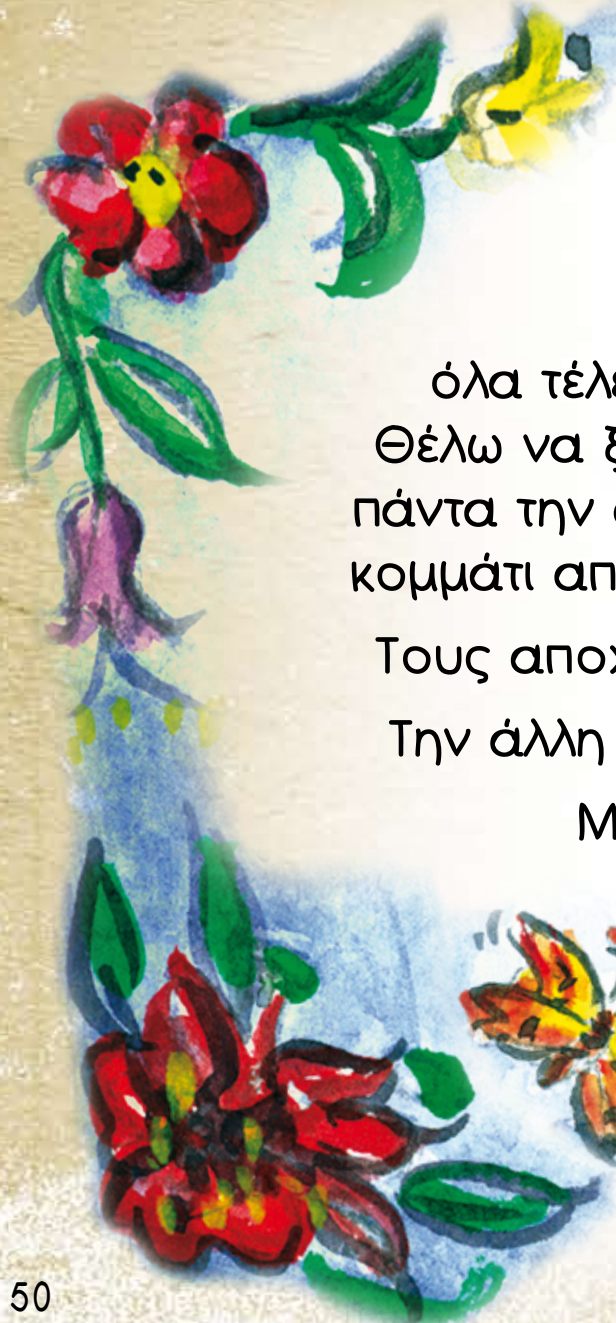

Οι φωνές τους ξύπνησαν τον κακό Άρχοντα. Όταν του είπαν οι υποτακτικοί του πως το χωριό γλεντά, γιατί βρήκαν το «κάτι», μια και δυο καβαλά το άλογο και πάει στο χωριό με τους στρατιώτες του.

- Ακούστε με καλά, τους λέει. Το «κάτι» ανήκει σε μένα, που είμαι ο Άρχοντας. Θα μου το δώσετε, γιατί αλλιώς θα σας κάνω μεγάλο κακό.
- Δεν μπορείς να πάρεις το «κάτι» Άρχοντα, του λέει ο Όλοι Μαζί, γιατί δεν έχεις το φιλί της αγάπης.

Όταν έμαθε ο κακός Άρχοντας πού ήταν φυλαγμένο το «κάτι», έφυγε ντροπιασμένος και από τη στενοχώρια του δεν ξαναεμφανίστηκε στο χωριό.

Σ

αν έφυγε, σηκώνεται ο Όλοι Μαζί και τους λέει:

- Αγαπητοί μου συγχωριανοί, τώρα, που όλα τέλειωσαν καλά, εγώ θα φύγω για το δικό μου χωριό. Θέλω να ξέρετε πως δεν θα σας ξεχάσω ποτέ και θα φυλάω πάντα την αγάπη που μου δώσατε και το φιλί, που κρύβει ένα κομμάτι από το «κάτι» σας.

Τους αποχαιρέτησε και έφυγε.

Την άλλη μέρα σαν κάτι να έλειπε από το χωριό.

Μαζεύτηκαν το βράδυ στην πλατεία, όμως κανείς δεν είχε όρεξη ούτε για χορούς, ούτε για τραγούδια.

Τους έλειπε ο Όλοι Μαζί.

Εκεί που κάθονταν αμίλητοι και σκεπτικοί, λέει ο πιο γέρος του χωριού:

- Βρήκα έναν τρόπο να έχουμε κοντά μας τον Όλοι Μαζί για πάντα.
- Και πώς θα γίνει αυτό παππού;
- Θα ονομάσουμε το χωριό μας Όλοι Μαζί κι έτσι ο καλός μας φίλος θα είναι μαζί μας για πάντα.

Έτσι κι έγινε.

Την άλλη μέρα τα παιδιά ζωγράρισαν μια όμορφη μαύρη νεράιδα, που στα χέρια της κρατούσε μια ταμπέλα που έγραφε:

«Το χωριό τούτο λέγεται Όλοι Μαζί».

Έτσι το χωριό από Καθένας, τώρα λέγεται Όλοι Μαζί και κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο όμορφο.

